

besjæler os alle, men han har jo mere Læjlighed og ogsaa mere Evne til smukt at forme Udtrykket for sin Kærlighed til Folk og Fædreland. Men det ærede Medlem er ogsaa lidt af en Lyriker, og jeg frygter for, at hans lyriske Evne har ført ham ind paa en Betragtning af Fæstningsvæsenet, som er betydelig modsat den mere nøgterne Maade, hvorpaa han i tidligere Tider saa paa det. Jeg ser ikke rettere, end at det ærede Medlem i sin Betragtning omtrent deler de Meninger, der ere udtrykte i det Lovforslag, her foreligger, og som altsaa har faaet sit Udtryk af Konseilspræsidenten.

Det gør mig ogsaa ondt, at den højtærede Forsvarsminister har kunnet naa til at indtage et Standpunkt med Hensyn til vore militære Sager som det, han nu indtager. Han er efter min Mening ikke Lyriker, tværtimod tror jeg, han er en Mand, som baade kan stave og regne og lægge sammen, saa det forbavser mig, at han har kunnet naa til det Standpunkt, som han her er kommen til, efter hele sin tidligere politiske Livsførelse og Standpunkt. Jeg mener, at i de Spørgsmaal, som her foreligge om vor militære Ordning, skulle, som den højtærede Konseilspræsident sagde, kun saglige Grunde, kun den nøgterne Betragtning være herskende, alle andre Ting, som maatte blande sig ind deri, ere efter min Mening kun Fraser.

Den højtærede Forsvarsminister sagde som Svar paa det Spørgsmaal, der var rettet til ham: Hvorvidt der fra Udlandets Side var lagt Pres paa os i nogen Retning, at det kunde han ikke offentlig udtale sig om. Selv i de største Landes parlamentariske Forsamlinger er man dog ikke bange for at lægge Kortene paa Bordet, man taler aabent og ligefremt, det gør i hvert Fald Oppositionen altid, og den tvinger derved Svar frem. For vort lille Land forekommer det mig at være af den største Vigtighed, at der tales højt og tydeligt, saa at alle kunne høre, hvad vi have i Sinde, og hvad vi mene. Thi vi kunne ikke være tjente med, synes jeg, overfor Udlandet, at der fra Konseilspræsidentens Side fremsættes en Udtalelse som den, at kun, naar man staar i hans Stilling, kan man vide, hvorledes man bør indrette vore Sager, thi kun han ved, hvorledes der snakkes i Udlandet, og hvorledes der tales til ham. Han sagde oven i Købet, at først naar Kampen forestaar, faar man rigtigt at vide, hvad de fremmede ville, og saa er det for sent. Ja, hvis det virkelig er nødvendigt, at vi indrette

vor Lovgivning efter, hvad de andre Landes Regeringer ville, saa kan det maaske være rigtigt, men jeg har ogsaa i mit Liv haft en lille Smule Læjlighed til at høre, hvad Folk i fremmede Lande sige, og ogsaa jeg har en lille Smule Livserfaring og har lært af Begivenhederne i vort Land, hvad der i Virkeligheden er blevet sagt forud, og jeg har den fulde Overbevisning, den bestemte Overbevisning, at der aldeles intet er sagt til Regeringen om, hvordan vi skulle indrette os. Jeg har den Tillid til Regeringen, at hvis nogen har sagt noget, ere de blevne sendte hjem med den Besked: Det kommer ikke eder ved. Hvad der vedkommer os, er, at vi indrette vor Politik og hele vor Lovgivning saaledes, at vi det mest mulige sikre vort Lands Selvstændighed i Tiderne, at vi kunne levere Landet frit og selvstændigt til dem, der komme efter os; og den første Betingelse for, at det kan ske, er, at der fra Regeringens Side føres en Politik, som kan skærme vor Selvstændighed. De kunne lægge ligesaa mange Fæstninger omkring i Landet, som de ville, saa er det dog klart, at føres der en daarlig Udenrigspolitik, saa betyde Fæstningerne og det hele ingenting, de Par Millioner Mennesker ville blive slugte af den Stormagt, som mener, at vi have baaret os saaledes ad, at den bør sluge os.

Det glædede mig meget at høre den højtærede Udenrigsminister udtale sig; det er netop den Politik, som skal føres, Neutralitet og slet ikke andet, vi have slet ikke andet at indrette os paa. De Herrers tale om at forsvare Neutraliteten, jeg tror, at hvis vi forsvare Neutraliteten, vil det sige, at der vil komme til at flyde Blod, men saa tror jeg, at man ikke behøver at gaa til Professor Matzen, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) gjorde forleden Dag, for at faa at vide, at saa snart vi have kæmpet med en af Parterne, ere vi i Krig med ham. Det tror jeg, man kan spørge enhver Skoledreng om, hvorvidt vi tør siges at være neutrale, saa snart vi have forsvaret Neutraliteten.

Nej, jeg mener som Søn af mit Land, at vi have den Pligt at gøre vort yderste for at bevare det for Efterkommerne først og fremmest gennem en fornuftig Politik, og hvis vort Land bliver angrebet, at vi da bør have formet vort Militærvæsen saaledes, at det bliver saa stærkt som muligt, og at vi med Ære, om vi tvinges dertil, kunne nedlægge Vaabnene. Men ere vi indrettede paa at forsvare vort Land mod et umotiveret Angreb, mod en Fjende, ere